

Nehezen indul el a tollam, amikor megpróbálom felidézni dr. Soós Paula emlékét. Szegedre kerülve egyetemi hallgatónak sokat hallottam róla, a leánygimnázium kiváló matematikatanáráról, és tanárjelöltnek vezető tanáráról, mielőtt személyesen is megismertem. Ő irányította a gimnázium kollégiumát is.

A háborút követő nehéz körülmények közt végzett munkája mellett komoly részt vállalt az érdeklődő tanulók munkáját serkentő feladatívek, majd az ezt felváltó Középiskolai Matematikai Lapok szerkesztéséből. A beérkezett megoldások feldolgozásán túl ő végezte a szervező munkát is. Nem is tudom, hogyan teremtette elő a sokszorosításhoz, terjesztéshez szükséges anyagiakat, amik fedezésére nagyrészt csak utólag futottak be az előfizetési díjak. És mindezt – a többi közreműködő tanárral együtt – pusztán lelkesedésből tette, olyan természetességgel, hogy csak sokkal később ocsúdtam, hogy a végzett munka mellett mekkora felelősséget is vállalt.

Amikor a Bolyai János Matematikai Társulat megalapította 1951-ben a Beke Manó emlékdíjat a matematika népszerűsítése és terjesztése terén végzett kiemelkedő munka elismerésére, Soós Paulát ott találjuk az első évben díjazottak közt.

Egész életét a matematika oktatásának szentelte, 85 éves koráig tanított. 1994. januárjában, a KöMaL 100 éves évfordulóján a Művelődési és Közoktatási Minisztérium Arany Katedra emléklakettel tüntette ki. Száz elismerésnél és dicsérő jelzőnél is hitelesebben beszél azonban róla az, hogy volt tanítványai és tanárjelöltjei, szétszóródva nemcsak az ország különböző részein, de határainkon messze túl is, meghatározó élményként emlegetik azt az egész életre szóló útravalót ismeretekben és emberségben, amit tőle kaptak.

Surányi János